

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 211/2023
05.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Видицки, адвокат из ..., против туженог Клинички центар Војводине, са седиштем у Новом Саду, чији је пуномоћник Милена Ивошевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3725/22 од 29.09.2022. године, у седници одржаној 05.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3725/22 од 29.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3725/22 од 29.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2277/2021 од 30.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се тужени обавезе да јој за период од 01.06.2018. године до 31.05.2021. године исплати и то: на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора износ од 47.142,25 динара, са законском затезном каматом од 03.02.2022. године до исплате и износ од 9.461,85 динара на име законске затезне камате на износ главног дуга за период од дана доспелости сваког појединачног износа до 02.02.2022. године и на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 39.230,31 динара, са законском затезном каматом од 03.02.2022. године до исплате и износ од 7.728,42 динара на име законске затезне камате на износ главног дуга за период од дана доспелости сваког појединачног износа до 02.02.2022. године. Ставом другим изреке, тужилца је обавезана да туженој накнади трошкове поступка у износу од 54.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3725/22 од 29.09.2022. године, делимично је преиначено решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова поступка преко износа од 36.000,00 динара, док је у преосталом делу одбијена жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда и одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), јер у конкретном случају не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити новог тумачења права. Правноснажном пресудом, одлучено је о тужбеном захтеву ради исплате неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора тако да тужбени захтев није основан. Побижана одлука је у складу са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године (да запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог). Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у складу су и са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, о постојању права тужиле на исплату тражених накнада и нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу примене одредаба Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 86/19), који као *lex specialis* искључује примену опште норме из Закона о раду.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побижаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 11.06.2021. године, а вредност побижаног дела правноснажне пресуде је 103.562,83 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побижана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

На основу члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић